

Po tej grožnji je prijel za kljuko, ki se je vdala in vrata v vežo so se odprla na stežaj. Prva Markičeva trditev je bila istinita, hiše ni zaklepal v noči.

Ze nezaklenjenost večnih vrat je zastavila Prpičev korak in mu je napodila strahotne mravljinke po hrbtu.

Da bi se ne osmešil pred pristašem zuaaj in po njem pred celo srenjo, je moral dalje.

Pritisnil je na drugo kljuko in tudi ta mu je odprla vrata v izbo. Prpič se je ozrl plaho po vseh kotih. Povsod nočna praznina —

Gospodarja ni bilo doma in le tega se mu je bilo bati.

Od vrat je Blaž samo dvakrat stopil in že je zadel ob stol pri mizi, ki se je prevrnil po tleh.

Ropot stola je prebudil vraga v kotu kmečke peči, katerega je hotel Blaž še malo poprej pokazati Grgi. Iz kota na peči je nekaj zaplahutalo, zasvetila sta dva rdeče žareča okrogla oglja in ta peklenko strašni sij je osvetlil še pred trenutkom čisto temno izbo in se zasadil v nepoklicanega tujega vlomilca.

Nenadni prizor je pretresel boljševika Blaža do kosti. Zašklepetali so mu zobje, in ga je oblił znoj po celem telesu!

Iztisnil je iz sebe s poslednjo močjo obupni: »Jezus-Marija!« in hotel planiti ven skozi dvojna očrta vrata v noč in daleč — daleč proč iz bivališča samega vraga, v katerega še malo poprej ni verjel.

Žareči zlodej je razprostrl na robu peči široki plahuti, zapihal, v mozeg segajoče zaskovikal in se zakadil v na pobeg zao-krenjenega Blaža. Dva res vražje močna kromplja sta se mu zasadila v obe očesni duplini in mu iztrgala z bliskovico vid —

Na obe oči oslepljeni komunist se je zgrudil pod silovitimi udarci res grozних trenutnih dogodkov.

Vrag, ki mu je izpraskal oči, je sedel na pre-aganega velikana, pihal, pokal s kljunom ter strahovito skovikal, dokler na tleh ležeče žrtve ni zapustila zavest.

In kdo ga je otel, da ga zmagoviti zlodej ni še po telesu razkljuval ter razpraskal do kosti?

Kmalu za tem se je vrnil Grga Markič.

Bahavi in nekaj let vsegavedni ter vse-mogočni boljševik Blaža Prpič se je iz-lizal po dolgem času ter se pocelil. Vrnil se je iz bolnice kot čisto slep berač, ki prosjači kruha, katerega rodi še grofu preostala zemlja.

Od onega nepozabnega spopada z vragom v Markičevi čuvajnici verjame v Boga ter v pekel in tudi v to, da mora marsikateri bogokletnik delati že tu na tem svetu bridko pokoro!

Hrvatu Blažu Prpiču je izkljuvala oči velika sova uharica, katerih ima grof Bombelles več in jih je še v mirnih časih naročil s pogorja Ural v Rusiji. Te ruske sove imajo izredno velike oči, ki žarijo v noči liki močni in z rdečem oviti električni žarnici. S pomočjo teh sov lovijo po-dnevu razne ptiče.

Vsaka dnevna ptica ima strah pred so-vo in jo sovraži. Sove so nočne ptice in so po dnevu kje skrite po štorih in du-plah. Če sovo zaloti na lovskih nočnih pohodih beli dan, jo brž izsledijo druge ptice in se začnejo v celih jatah zaganjati v njo. Ako je že naša navadna mala sova vaba za ptičji zarod, koliko bolj še veli-kanska uharica z Urala.

Onemu, ki lovsko sovo oskrbuje, ne stori roparica nič žalega. Kako gorje pa lahko zadene taistega, ki bi se temu ptič-jemu zlodeju približal v noči kot tujec, pa je dokaz na obe oči oslepljeni berač Blaž Prpič.

Za ženski svet

Od moža lahko — nazaj težko.

Žena sili preveč za možem.

Na Spodnjih in Gornjih Glinah so govorili siromašnejši, ko je bila poročena Skrbinškova Marta z Bezenškovim Jo-

škom: »Kjer je že itak dovolj pri hiši, tamkaj se z ženitvijo še doda.«

Stari in precej petični vdovec Skrbinšek je radevolje dal svojo edinko Marto s precejšnjo doto ter balo iz Sp. Glin v Gornje vzglednemu ter imovitemu mlademu gospodarju Bezenšku. In še to so pristavili v ženitno pogodbo, da pripade

po Skrbinškovi smrti celotno njegovo imetje potomcem njegove hčere.

Marta in mladi Bezenšek nista bila samo trdno podprta zakonca, kar se tiče posesti in suhega cvenka, bila sta tudi čeden par, katerega je družila zakonska ljubezen. Za Marto so metali sosedji samo ta očitek, da prev. tišči za možem in ga

Podlistek.

Prvi in zadnji furcz.

Jura samotar z eno gorečo željo.

Mošetov Jura je bil gostač v koči posestnika Kladnika na Polju tik ob Sotli v župniji Sv. Peter pod Sv. gorami. Po poklicu je bil čevljar-krpar. Za stan v bajti je oskrboval gospodarju vinograd v Kozji peči blizu razpadle podružnice Sv. Marjete v smeri proti graščini Bizeljsko. Jura je bil prileten samec in ljudje so govorili, da si ni spletel lastnega družinskega gnezda radi škrtljivosti. Sam je pogostoma priznaval, da mu je ljubše samotarsko življenje, nego polna koča v mladosti neprestano gladne in pozneje celo izprijene ter nehvaležne dece. Po resnici povedano: Jura se je otepal skozi življenje bolj v pomanjkanju kakor v izobilju, ki mu je bilo že od rojstva španska vas. Ni bil v svojih potrebah razvajen in se je večkrat v zimi potreboval razvajati z nezačinenim zeljem in s krompirjem v oblicah. Sicer pa je bil Mošet dasi brez lastne strehe priljubljen zaradi miroljubnosti in uslužnosti.

Skromni in lahko pridenemo še dobri Jura je imel za največjo domačo slovesnost kmečki furež. Na kolone se je po so-

seščini zmuzal, če tudi ni bil naravnost povabljen. Na takih le zimskih domačih praznikih je gojil v svojem srcu dolga leta eno željo: Najsrečnejši bi bil, če bi lahko vsaj enkrat sam priredil furež in na njem zarajal v družbi sosedov in prijateljev. Kos povojenega mesa in krvava ter mesena klobasa od lastnega svinčeta bi bila Mošeta bolj zadovoljila nego kakega drugega najbolj sijajni gostija.

Niti skromno osrečenje z lastnim furežem se še mu ni bilo izpolnilo, ko je že bil precej nad 50 in je vsako zimo zamanj sanjal o divotah kolin.

Toliko si bi že bil zaslužil, da bi si bil kupil prase na spomlad, a s čim in kdo bi ga naj bil zredil v opitano stanje, ker je bil sam in povrh je še opravljal po cele tedne izven doma v gospodarjevem vinogradu viničarska dela. Da bi si pa bil privoščil kar za furež pripravljeno svinjo, o tem pri preveč pičlem zaslužku niti razmišljati ni upal.

Pril tnost je že tlačila Mošeta, ko se je pripetilo v njegovem mirnem neomadeževanem življenju nekaj, kar mu je enkrat za vselej prepodilo poželenje po lastnih svinjskih izdelkih.

Lovski načrt.

V predbožičnem času je napravljajl Jura v Kozji peči kostanjevo kolje za gospodarjev vinograd. Na večer se je vračal

proti Kunšpergu. Ni še bil stopil čisto iz gozda na graščinsko krčevino, ko je zagledal tamkaj nekaj, kar je pomnil do smrti.

Bizeljska graščina je na sredini planote iztrebila drevje in je obširno izkrčeno jaso posadila s krompirjem, katerega pa radi preobilice posesti in dela ono jesen niso izkopali. Pod snegom skriti krompir je privabil na krog in krog od hoste obdano njivo celo krdelo velikih divjih svinj. Merjasci in samice so ruvale po krčevini in v popolni brezskrbnosti drobile izruvani krompir, da je bilo čuti daleč na okrog. Pri pogledu na krdelo divjačine se je porodil Mošetu sklep, radi katerega se je pokoril do hladnega groba.

Divje svinje so bile vse dorasle, pri tečni in zadostni hrani v zimi pred Božičem odebeljene in kakor nalašč že pripravljene za furež. Če je divji zajec boljši od domačega, zakaj bi ne bila ista z divjo svinjo. Po graščinskih obsotlskih goščavah je divja svinja nekaj vsakdanjega. Jura je čul bogznaj kolikokrat od lovev, da je pečenka od divjih ščetinarjev v zimskem času še vse nekaj bolj žlahtnega in okusnega nego od doma zrejenega rilca. In ob koncu vseh koncev je bila divjad na grajski krčevini še v veliko škodo in zatiranje poljskih škodljivcev ne more biti greh ne pred Bogom in ne pred treznomiselnim človekom.

Lepe rozine, orehe, fino banaško moko, praženo in surovo kavo, zdravo koruzo itd. itd. po prav ugodnih cenah v trgovini

ANTON FAZARINC, CELJE

lini trije moški. Eden od napadalcev ga je udaril s topim predmetom tako močno po glavi, da mu je prebil lobanjo. Težko poškodovanega so prepeljali v celjsko bolnico.

Bogoskrunska surovost brez primere! V Zgornji Šiški pri Ljubljani sta se zgodila eden za drugim dva čisto podivjana slučaja bogoskrunstva, kojih krivec še ni izsleden. V omenjenem kraju na razpotju se je zloba lotil razpela, kateremu je odlomil obe roki in je nato vrgel kip v cestni jarek. Sigurno isti zločinec je prevrnil v zidani kapelici kip sv. Marjete, kateremu je na tleh odtrgal levo roko v zapestju, s katero je držala svetnica križ.

Z inženjerjem je goljufal. 26 letni Jožef Strumpf, rojen na Dunaju, pristojen v Rače pri Mariboru, se je izdajal po Kranjskem za inženjerja Fišerja, ki zaposluje v Mariboru 400—800 delovnih moči. Lagal je tudi, da je tekstilni mojster pri

Hutterju v Mariboru. Z izmišljenimi poklici je izvalil iz dveh starejših ženic večje vsote denarja, od več drugih oseb pa manjše zneske. Strumpfa so v Ljubljani obsodili radi sleparij na 2 leti ječe.

Izpred sodišča.

Star ubijalec pred sodniki. Pred okrožnim sodiščem v Mariboru je dajal odgovor 15. dec. radi uboja lastne žene 67 letni najemnik Matija Rajh iz Hrastja pri Ljutomeru, ki je živel že pet let ločeno od svoje žene. Ločena zakonca Rajh sta se pogostokrat kregala radi delitve skupnih dohodkov. Dne 4. okt. je prišel stari Matija k ženi in je zahteval od nje denar, ker je prodala grozdje iz skupnega vinograda. Ker ni bilo denarja, je zagrabil razljuteni stari dleto in je ženi razbil lobanjo, da je obležala kot mrtva. Pri obravnavi se je stari izgovarjal, da je hotel ženo samo malo prestrašiti, a so ga le obsodili na 10 let robije.

Obsodba radi uboja v silobranu. Dne 8. nov. je 17 letni posetnikov sin Fr. Obrovnik iz Božjega pri Oplotnici tako poškodoval v silobranu Franca Ramšaka, da je slednji umrl na dobljeni poškodbi. Obrovnik je bil 15. dec. v Celju obsojen na 6 mesecev zapor in na plačilo 500 Din povprečnine.

Zemljevid Kitajske s črno označeno pokrajino Schensi, v kateri je izbruhnil upor proti vladi v Nankingu.

Maršal Čankajšek.

Maršal Čansuljan, vodja upora.

Mesto Sianfu, v katerem držijo uporniki zaprtega maršala Čankajškega, ki je diktator Kitajske. Sianfu je tudi središče upora.

Grad Windsor na Angleškem, po katerem se imenuje bivši kralj Edvard VIII.: »Voivoda Windsorski«.